నేటి నిజం

తెన్నేటి సుధాదేవి

కథానిక

నాన్నా! నాకు సెలవు లేదు. ఇవాళ సాయంత్రానికి రిజర్వేషన్ చేయించుకున్నాం వెళ్ళక తప్పదు. నిరంజన్ మాటలకు ఉలిక్కిపడి చూశారు నారాయణరావుగారు. ఆయన గొంతు తడారిపోయినట్లయ్యింది. బాబూ మీ అమ్మ ఇంకా ఎంతో కాలం బతకదు. ఏదో ఒకసెలవు పెట్టి ఉండు. నువ్వు రానంత వరకు నీకోసం ఎంత కలవరించిందో నీకు తెలియదురా. కనీసం ఇంకోనాలుగు రోజులైనా ఉండు.... మంచానికి అంటుకుపోయి పడుకున్న భార్య వైపొకసారి చూసి కొడుకును బతిమాలుతూ అడిగాడు నారాయణరావుగారు.

లేదు నాన్న. పిల్లలకు స్కూలు పోతుంది. అంతగా అయితే మళ్ళీ వస్తాలే. సీరియస్ అనుకుంటే టెలిగ్రాం ఇవ్వు........

ఒరేయ్! నా భోజనానికి, అద్దెకిచ్చిన రెండు మెతుకులకూ కూడా కష్టంరా. కోడలుంది గనక ఈనాలుగురోజులూ తెలియలేదు.......

ఎవరన్నా వంటమనిషి దొరుకుతుందేమో చూడండి. డబ్బు నేను పంపిస్తాను...... నిరంజన్ ఈ మాటలంటూనే అక్కడ్నించి వెళ్ళిపోయాడు భార్యను పిలుస్తూ.

నారాయణరావు కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండినై. తల్లి తండ్రులతో పిల్లల అనుబంధంఅంత తేల్కైందా? పిల్లల్ని ఎంతో మమకారంతో పెంచుకుంటే అనారోగ్యం పాలైన తల్లికి సేవచేయక పోయినా నోరారా ప్రేమగా పలకరించే భాగ్యం కూడా దక్కదా! తెలియకుండానే ఆయన కన్నుల్లో నీరు వృద్ధాప్యంతో ముడతలు పడ్డ చెక్కిళ్ళ మీద నుంచి జారిపోయినై.

నాన్నా! ఈ గొంతు చిన్న కొడుకు గోవిందది. అతను ఈ ఊళ్ళోనే ఉంటాడు చుట్టంచూపుగా చూసిపోతాడు. కోడలు అదికూడా లేదు. ఆవిడకి చుట్టరికాలంటే మంట మరి.

ఊ అని ఉలికి పడి తలతిప్పి కొడుకు వంక చూశారు నారాయణరావు.

అమ్మకిపూట ఎట్లాఉంది ?

మార్పేంలేదురా తగ్గే రోగంకాదు కదా! అన్నారు నిర్లిప్తంగా. ఐదునిమిషాలు తల్లి పక్కన మంచం మీద కూర్చున్నాడు.

పిల్లను చూసి రెండుమూడు రోజులైందిరా. తీసుకురాకపోయినావా?

దానికి పరీక్షలు నాన్నా ! వాళ్ళమ్మ చదువు చెప్తోంది. అది వెంటపడిందికూడా నాన్నను చూడాలని. వాళ్ళమ్మ వద్దంది...... అన్నాడు గోవింద్.

అవునులేరా ఎవరి పిల్లల భవిష్యత్తు గురించి వాళ్ళు చూసుకోరం, ఆలోచించడం తల్లితండ్రుల బాధ్యతకదా. ఆతరవాత వచ్చేపరిణామాల గురించి మాత్రం మనం ఆశలు పెట్టుకోకూడదు. ఇదినాకు జీవితం నేర్పిన పాఠంరా.....

ఏంటో నాన్నా నేనేదో మాట్లాడతాను. నువ్వేదో అంటావు అసలు రావాలంటేనే విసుగ్గా ఉంది...... విసుగ్గానే మొహం పెట్టి కసురుకున్నాడు గోవింద్. నారాయణరావు గారి మనసు చిన్నబోయింది. ఏంమాట్లాడలేదు.

జానకి కొద్దిగా మూలిగిపక్కకు ఒత్తిగిల్లింది. ముంచినీళ్ళు కావాలా జానకీ ముందుకు వంగి అడిగాడు. వద్దన్నట్లు తలూపింది జానకమ్మ.

అన్నట్లు ఆసాయంత్రం డాక్టరు మందులేవో మార్చి రాసిచ్చాడు. గోవింద్ అబ్బ పది నిమిషాలు అమ్మ దగ్గర కూర్చుంటావా? నేనీ మందులు తీసుకుని వచ్చేస్తాను..... అన్నారు నారాయణరావుగారు జేబులోంచి మందుచీటి తీస్తూ.

ఆ మందులేవో నేనేతెస్తాలే ఆచీటి ఇటివ్వు......చీటి అందించారు నారాయణరావు. డబ్బుకూడాఇవ్వు. నెలమధ్యకదా! పది రూపాయలు కూడాలేవు.....

ఒక్కరెప్పపాటుకాలం నివ్వెరపోయిన నారాయణరావుగారు జేబులోంచి డబ్బు తీసిచ్చారు. అది తీసుకుని వెళ్ళిపోయినాడు గోవింద్.

సంతానం కావాలని తపించి, ఎంతో అపురూపంగా కని, వాళ్ళ చిరునవ్వులతో అమితంగా ఆనందించి, ప్రతి కదలికనూ మురిపెంగా చూసుకుని గుండెల నిండా ఆశల గూళ్ళు కట్టుకుని దాచేవాళ్ళని జీవితంలో. తను అవసరాలు మానుకుని వాళ్ళ కన్నీ అమర్చి చదివించి, ఉద్యోగాలిప్పించడానికి శ్రమపడి, పెళ్ళి చెయ్యగానే రెక్కలొచ్చి ఆ పక్షులు ఎగిరిపోతే శిథిలమైన రెక్కలతో, ప్రేమనిండిన దృక్కులతో కన్నవాళ్ళి చూడటమే ఓ అదృష్టమనుకుంటూ చూపులను గుమ్మాలకు అంటించి నిలిచే పిచ్చి తల్లితండ్రులు కని, పెంచి బాధ్యత తీర్చుకుని వాళ్ళని మర్చిపోవాలి. ఇప్పటి లోకంలో విధి ఇది.

ఆలోచనల్లో ఉన్న నారాయణరావుగారు నాన్నా! అన్న గోవింద్ పిలుపుకి ఇటుచూశాడు. ఇవిగో మందులు...... మందుగోలీలున్న కవరు అందించాడు. దాంతోపాటు మిగిలిన డబ్బు కూడా ఇవ్వబోయినాడు. ఉండనీరా, నీదగ్గర డబ్బు లేదన్నావుగా అన్నారు నారాయణరావు గారు. ఏం మాట్లాడకుండా ఆడబ్బు జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

జానకి కళ్ళు తెరిచి చూసింది ఎవరొచ్చారన్నట్లు... గోవిందొచ్చాడు....వంగి అన్నారు నారాయణరావు. ఆమెమొహంలో వెలుగు కనిపించింది...అమ్మా అన్నారు మంచం మీద కూర్చుంటూ. వీణ ఏదిరా అస్పష్టంగా అడిగింది.... పరీక్షలమ్మా రేపుతీసుకువస్తాలేఅన్నాడు. నిరంజన్ ఏది అంది మళ్ళీ..... నిరంజన్, అతని భార్యగీత అప్పుడే బట్టలు సర్దుకుని లోపల్నుంచి వచ్చారు. అమ్మా మేం వెళ్ళొస్తాం.... ఆరోగ్యం జాగ్రత్త... మందులవి సరిగ్గా వేసుకో...పాఠం ఒప్పగించినట్లు ఒప్పజెప్పాడు నిరంజన్. అత్తయ్యగారూ వెళ్ళొస్తాంఅంది గీత.

నారాయణరావుగారు ఏ మాటకూ మాట్లాడకుండా ఆశ్రయించారు. జానకమ్మ కళ్ళల్లోంచి జారిన కన్నీరు తప్ప ఆమె పరిస్థితి అదే.

ఇంకో పదిహేను నిమిషాలకు ఆ ఇంట్లో వృద్ధులిద్దరే మిగిలారు.

క్యాన్సర్‌తో క్షీణిస్తున్న జానకి ఓపికున్నంతవరకూ సేవచేస్తూనే ఉన్నారు నారాయణరావు. నిజానికి ఆయనకి వయసుమీద పడటంవల్ల ఓపిక క్షీణిస్తోంది. తనబాధ పంచుకునేవాళ్ళు లేరు.

ఎంత కాదనుకున్నా కన్నప్పట్నుంచి అపురూపంగా గుండెలమీద పెట్టుకుని పెంచుకున్న చిన్నప్పటి పిల్లలు, అప్పటి పిల్లల చిలిపి చేష్టలు, చిన్నారి మాటలు కళ్ళముందు కదలాడుతున్న కొద్దీ కళ్ళు చెమ్మగిల్లుతూనే ఉన్నై.

గోవిందుకి టైఫాయిడ్ జ్వరం వచ్చినప్పుడు ఎన్ని నిద్రలేని రాత్రులు జ్వరంతో పేలిపోతున్నపిల్లాన్ని ఒళ్ళో పెట్టుకుని గడిపిందో. ఈరోజు చావుబతుకుల మధ్యకొట్టుమిట్టాడుతున్న తల్లిదగ్గర ఊళ్ళో ఉండికూడా ఓగంటకూర్చునే తీరిక లేదు.

పేటి కాలానికి ఆదేశ్యాయమేమో! నారాయణరావుకు ఒంటరితనం పీడిస్తోంది. కష్టసుఖాలు మాట్లాడడానికి కొడుకులకు అవసరం లేదు. అవసరమూ లేదు. భార్య మాటాడే స్థితిలో లేదు. తనకున్న ఇద్దరు దగ్గరి స్నేహితుల్లో రామ్మూర్తి ఇటీవల చనిపోయివాడు. శాస్త్రి కొడుకుదగర బెంగుళూరు వెళ్ళి ఉంటున్నాడు. జీవితంలో ఇటువంటి మలుపు వస్తుందని ఏనాడూ ఊహించలేదు. ఇంకోమూడురోజుల్లో తనగతి ఏమిటి కొడుకులూ, కోడళ్ళూ పట్టించుకోని భవిష్యత్తు కళ్ళముందు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. పైగా చుట్టుపక్కలవాళ్ళు. చుట్టుపక్కాలు చూడకపోతే ఆక్షేపిస్తారు. తనపిల్లలకు అలాంటి అవకాశం కల్పించకూడదు. దానికి ఏంచెయ్యాలి? మనస్సు పరిపరివిధాలపోతోంది. రెండురోజులు ఆవిధ మథనల్లో, నారాయణరావుగారి ఆవేదనల మధ్య గడిచిపోయింది. కొడుకు, కోడలు అప్పుడప్పుడు చూసి వెళ్తున్నారు.

ఆవేళ కోడలికి ఇబ్బంది కలిగించడ మెందుకని అన్నం వద్దన్నారు. కానీ వాళ్ళు వెళ్ళిన తర్వాత [illegible] చిన్న పిల్లాడిలా [illegible] వెక్కి వెక్కి ఏడ్చుకున్నాడు. తన జానకి ఎప్పుడూ ఆకలిగా ఉందా అని అడుగలేదు తన ప్రతి అవసరాన్ని వెన్నంటి ఉండి చూసేది. [illegible] తీవ్రంగా ఉంటూందని [illegible] తెలియదు. [illegible] ఇప్పుడునేనెక్కడ లేదు. ఆ బిడ్డ తెచ్చుకుందామంటే ఓ పదినిమిషాలన్నా జానకిని ఒక్కదాన్నీ ఈ స్థితిలో వదిలి వెళ్ళాలి. నారాయణరావు గారికి ఈ స్థితికి కళ్ళల్లో నీళ్ళు చిమ్మినై. ఆకలికి ఆరాత్రి నిద్ర పట్టలేదు. ఏ తెల్లవారు ఝామునో కాస్త కన్ను అంటుకుంది.

కాసేపటికి హఠాత్తుగా మెలకువ వచ్చింది. జానకికి వెక్కిళ్ళు వస్తున్నై. కంగారుగా పిల్చారు జానకీ, జానకీ అని కానీ ఆమె స్పృహలో లేద. ఊపిరి అందడంలేదు. పిచ్చిపట్టిన వాడిలా రోడ్డుమీద డాక్టరు కోసం పరిగెత్తారు. అంత పొద్దున్న ఏ డాక్టరు పలుకుతాడు. చివరికి ఎవరో ఓ డాక్టరు దయతలచి వచ్చారు. కాని అప్పటికే జానకి అంతిమశ్వాస వదిలింది. తెలిసిన విషయమే అయినా చిన్న పిల్లాడిలా విలపించాడు నారాయణరావు.

పిల్లలొచ్చారు. కోడళ్ళు, మనవలు వచ్చారు అంత్యక్రియలు పూర్తయినై. పెద్ద కొడుకు తండ్రిని తనతో రమ్మన్నాడు. ఏమీ మాట్లాడకుండా ఒక్కక్షణం కొడుకు వంక చూసి, వెంటనేదృష్టి కోడలివైపుతిప్పి నేను రానమ్మా అని మాత్రం అని అక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోయారు నారాయణ రావుగారు.

పిల్లల్ని గుండెలమీద పెట్టుకుని పెంచేది వాళ్ళుచూస్తారనా కాదే పిడికెడంత ప్రేమను వృద్ధాప్యంలో అందిస్తారని కాదూ ఆ ప్రేమ ఏది తన జానకి పోవడంతో పూర్తిగా ఏర్పడ్డ శూన్యం అంత భరి అయ్యే అవకాశం లేదు. జానకితో పాటు ఆ పాత్రకూడా ముగిసినట్లే. మానాన్న వచ్చి మాదగ్గరుండమంటే ఉండడు. ఆపాతిల్లు పట్టుకుని వేళ్ళాడతానంటాడు ఏంచేస్తాం కొడుకు ఎవరితోనో అనడం చెవులకు సోకుతోంది నారాయణకు.

మానసిక సంఘర్షణలో ఆ నాలుగు రోజులు గడిచి పోయినై.

ఆ తరవాత ఒకరోజు ఉదయం మామూలుగానే తెల్లవారగానే నారాయణకు తెల్లవారలేదు. పాలుపోసే మనిషి వచ్చి తలుపులు కొట్టే ఆతలుపులు తెరుచుకోలేదు. పక్క వాళ్ళను కేకేసి, కొడుకులకు కబురందేసరికి అంతా అయిపోయింది.

నిద్రలో గుండె ఆగిందన్నారు కొడుకులు. కాని నిద్రమాత్రలతో గుండె ఆగిందన్న డాక్టర చెప్పిన విషయం బయటికి రానీయరేదు మరి అప్రతిష్టకదా!

ఆహ్వానం

ప్రతినిత్యం
ప్రయోగాలతో కుస్తీలుపడుతూ
అందని ఆకాశాన్ని
అందుకోడానికి
అర్రులు చాచే వెర్రి శాస్త్రవేత్తలారా!

మా దేశం రండి
ధరల లిఫ్టులమీద
అర్జంటుగా చుక్కల్ని చేరగలరు!!

— ఉప్పల అప్పలరాజు
Visakhapattanam, AP